

XXXV CONCURS DE PROSA I POESIA EN CATALÀ PER A NO PROFESSIONALS 2023

Obres guanyadores en categoria prosa,
nois i noies de 12 a 14 anys

1041

1r premi: Iria Franco Serrano

L'intèrfon

El meu pare va arribar a casa després de la reunió de veïns. Mentre estàvem sopant va comentar que en la reunió havien consensuat que finalment arreglarien l'intèrfon del nostre portal. Portava trencat aproximadament mig any. I durant aquest període cada vegada que algú tocava el timbre calia treure el cap per la porta per a veure qui picava a la porteria, situada a la primera planta. La despesa, que no era poca, correria completament al nostre compte. Doncs a pesar que érem dos pisos els que compartíem intèrfon, un estava buit. Hi solia viure una parella, però des que va morir la seva filla de 3 anys després de caure pel balcó van decidir mudar-se. No els culpo, ha de ser dur. Així que van prendre aquesta decisió per a no haver de veure cada dia el balcó pel qual va caure.

Un dimecres després del col·legi, quan vaig anar a agafar les meves claus, vaig veure que no estaven a la motxilla. Llavors vaig recordar que, amb les presses, aquest matí se m'havia oblidat agafar-les.

A casa no hi havia ningú, i encara faltava una hora perquè el meu germà arribés de la universitat. Així que vaig decidir asseure'm sota aquell intèrfon a esperar que el meu germà arribés. Vaig dedicar els primers cinc minuts a revisar les meves xarxes socials, però mentre lliscava la pantalla cap a baix, repetitivament, per a veure les noves publicacions, un so va començar a molestar-me. Era com el so d'una batedora. Em vaig posar en peu i vaig intentar esbrinar la seva dubtosa procedència. Després de caminar en cercles ridículament, em vaig adonar que el so venia de l'altaveu de l'intèrfon. Hi vaig acoblar la meva oïda per a intentar escoltar amb més precisió. Encara que creia saber el que estava escoltant, era només una imprecisa percepció.

Abans que esbrinés què era, aquest so va parar. Va deixar de sonar, i em vaig quedar intrigada. Vaig tornar a asseure'm pensant que potser l'altaveu estava

espatllat de nou. No va passar ni un minut més i ja estava dreta una altra vegada, amb la meva oïda desxifrant el que escoltava per l'interfon. Aquesta vegada era gent parlant, la seva veu m'era familiar, però de primeres no la reconeixia. Fins que vaig caure que era la veu d'uns dibuixos animats que veia de més petita. Em va costar reconèixer-los perquè van deixar d'emetre's. Vaig començar a menjar-me el cap. Si no hi havia ningú a casa meva i en l'altra no vivia ningú, perquè escoltava aquest so?. Durant la resta de la meva espera a l'anelhada arribada del meu germà vaig estar menjant-me el cap. Vaig pensar de tot: que si a la casa hi havia fantasmes, que si estava maleïda, que si l'esperit de la nena rondava per la seva antiga casa. Les vaig pensar en aquest ordre. I després que se m'ocorregués per primera vegada l'última vaig començar a emparanoiar-me molt més del que ja ho havia fet. Vaig estar tremolosa, tenia paüra, aprensió, pànic. Em va governar el sobresalt. Llavors vaig veure el meu germà caminant al final del carrer. Vaig córrer com mai, tan ràpid com vaig poder. I amb els ulls plorosos el vaig abraçar. Em va preguntar què em passava i li ho vaig explicar tot. Em va tranquil·litzar, em va dir que segur que no era res, i va aconseguir que entrés a casa. A casa tot semblava estar normal. Vaig respirar profundament i em vaig estirar al llit, ja no tenia ganes de menjar. A pesar que eren les quatre de la tarda i no havia menjat des de mitjana demà, tot el que havia passat m'havia llevat la gana. Sense ni tan sols adonar-me'm em vaig quedar adormida, i una hora més tard em vaig despertar desconcertada. En despertar el meu germà em va dir que havia trucat al timbre de casa dels veïns per a assegurar-se'n, i que li havia obert la porta un home. Li va dir que estava fent una inspecció a la casa perquè hi havia una humitat que podia afectar tot l'edifici. Em vaig quedar molt més tranquil·la. Com se'm va passar el mal glop gràcies a que era un home el que era dins de la casa i no un esperit o alguna cosa semblant, em vaig decidir a portar-li unes galetes que havia fet la meva mare el dia anterior. Vaig picar a la porta i em va obrir l'home. Tenia les mans carregades, així que em va demanar que entrés a deixar-les. Vaig accedir, no gaire conforme, però vaig accedir. Li vaig deixar les galetes damunt del maletí i llavors la vaig veure. Asseguda al balcó, mirant al no-res, i vaig tornar a sentir els dibuixos. De l'ensurt vaig tirar el plat a terra. Llavors es va girar bruscament. I quan em va veure va cridar amb totes les seves forces. Fins i tot més fort que quan la vaig empènyer per aquell balcó.

2n premi: Júlia Vives Roca

Carreró sense sortida

Ho veig escrit amb sang fresca i brillant a la paret de la meva habitació, al costat de la foto d'un nen de 14 anys, mirant-me a través de la càmera, amb uns ulls grans i blaus; i un somriure que li transforma el rostre. El meu germà petit. Les meves mans tremolen de por. El mateix em passa un cop l'any, qualsevol dia, sense previ avís.

Tot va començar fa més d'una dècada, i cada any, l'angoixa em consumeix mentre repeteixo, intentant-me consolar "Aquest any tot serà diferent. Aquest any s'haurà acabat tot." Però no. Cada any i sense excepció em trobo amb la mateixa situació. És només després d'acabar la feina que finalment puc descansar, fins a l'any següent, quan l'angoixa tornarà.

M'agradaria explicar la història des del començament per demostrar que, encara que sigui una assessina, no soc una mala persona. Soc algú trobat en un mal lloc en un mal moment.

Per desgràcia, no tinc temps d'explicar tota la història. El rellotge avança. Faré servir el mínim nombre de paraules per explicar la història de manera que es pugui entendre. Tu hi pots posar els detalls per fer-te la teva pròpia imatge de mi. Aquests són els fets importants.

Als 8 anys vaig ser raptada per algú que conec només amb el nom de *l'Home*. *L'Home* em va entrenar durant 9 anys per convertir-me en una assessina professional. A l'edat de 17 anys em vaig poder escapar. Em vaig amagar mentre buscava la meva família biològica. Vaig buscar-los durant molt de temps. Quan finalment els vaig trobar, ja era massa tard. *L'Home* ja els havia trobat. Ja havia estat a casa meva. Els dos, el meu pare i la meva mare, tenien un ganivet clavat que els sobresortia del pit, els ulls blans i un cos que ja estava fred.

L'Home però havia deixat viu el meu germà. Vaig pensar que ho havia fet perquè en el fons de tot, *l'Home*, m'apreciava d'alguna manera. Però aviat vaig saber que m'havia equivocat. A canvi de la vida del meu germà, que he cuidat des de la mort dels meus pares, *l'Home* escull cada any una víctima a la que jo he de matar. Una víctima per cada any que el meu germà continuï vivint.

Salvar-li la vida al meu germà vol dir acabar amb moltes altres vides. Una cada any. El meu germà, que quan el vaig retrobar tenia 14 anys però ara ja està aprop dels 18, ignora el preu de la seva vida. Té una existència normal, simple. És el mínim que li puc oferir després de tot el que ha patit.

I així, avui és el dia per apagar una altra vida, d'assegurar-me que el cor del meu germà continua bategant, un any més.

Giro la foto del meu germà, ignorant les taques de sang. Passo la pàgina i allà, davant meu, hi veig la propera víctima. La persona a qui he de treure la vida. L'*Home* mai em dona informació sobre qui serà la persona, ni per què l'he de matar. De fet, prefereixo no saber-ho. Em dona una setmana per completar la tasca, sinó, el meu germà patirà les conseqüències. Miro les paraules pintades amb sang, encara gotejant per la pàgina. *Mata'l*, s'hi llegeix.

Sec a la cadira de la cuina i començo a treballar.

3r premi: Martina Cardona Vázquez

No és tan fàcil com pensem

- Ja estic farta, sempre és el mateix, que si Sara recull la roba, que si Sara baixa les escombraries, que si Sara ves a comprar el pa, que si Sara recull la teva habitació, què passa que els pares no fan res? Quan sigui gran faré el que jo vulgui. Me'n vaig a fer una volta.

Caminant i caminant la Sara arriba a una botiga d'antiguitats. Quan entra comença a mirar per les prestatgeries, cada vegada que s'endinsava més a la botiga hi havia coses més estranyes, fins que veu una caixa, no era una caixa qualsevol, semblava un trencaclosques, però li va cridar tant l'atenció que la va agafar i va anar a preguntar-li al venedor.

- Què és això?- li pregunta la Sara.

- Aquesta caixa no és igual que les altres perquè ningú avui en dia l'ha aconseguit obrir, així que ningú sap què hi ha a l'interior- li respon el venedor.

Només escoltar això la Sara encuriosida la compra i se'n va a un banc que hi havia al parc del costat. Després d'una estona intentant encaixar les peces del trencaclosques arriba a un punt on aconsegueix formar un dibuix d'un nen petit a una de les cares i de sobte la caixa comença a brillar, i tot queda envoltat d'una llum molt forta ...

- Què ha passat?- es pregunta la Sara.

La Sara s'aixeca del banc i comença a caminar.

- Porto una estona caminant i no he vist més que nens i nenes petites. On són els adults?

- No m'ho crec, no pot ser, això és un somni? No, això és el millor que m'ha passat en la vida!, No hi ha pares!

La Sara s'apropa a una escola amb curiositat, ja que la seva mare és professora i sempre s'està queixant que els seus alumnes no li fan gens de cas i que ser mestra és molt dur.

Veus una finestra i hi mira a través seu, veus una nena que està intentant que 28 nens i nenes li facin cas, i l'escoltin.

- Pobra, està cansada de cridar i se la veu molt esgotada, no sabia que ens veiem d'aquesta manera, només fem que queixar-nos i fer soroll- diu la Sara en veu baixa.

Quan acaben les classes, la Sara segueix la nena fins que arriben a una casa, s'apropa i veu que només arribar la nena es posa a planxar la roba, escombrar la casa, endreçar l'habitació i per últim surt a comprar.

- Sí que està fent coses!, mare meva, però encara penso que els meus pares no fan res més que demanar-me coses.

La Sara continua caminant i veu unes obres, aquest és el treball del seu pare, i per això s'apropa a mirar, veu com un grup de nens i nenes estan treballant sense descans, estan molt esgotats, però encara i així fan el seu treball, veu com un nen surt de les obres i la Sara decideix seguir-lo, caminant arriben a una altra casa, només arribar el nen es posa a fer la rentadora, rentar els plats, fer el llit i preparar el seu menjar.

- No sabia que era tan dur treballar en les obres i arribar a casa i fer tot això que ha fet.

- Em penedeixo molt del que els he dit als meus pares, vull tornar a casa i demanar-los perdó, no sabia que era tan difícil ser adult i començo a reconèixer que si em diuen que reculli la meua roba és per alguna raó, després de veure tot el que han de fer veig normal que em demanin coses.

La Sara torna al parc on va començar tot i comença a resoldre de nou el trencaclosques que va comprar. Després d'una estona aconsegueix formar un dibuix, però aquesta vegada d'una persona adulta, la caixa torna a començar a brillar ...

- Si us plau, digue'm que estic a casa.

La Sara comença a caminar i veu adults, però s'adona que ja no té la caixa, s'apropa a la botiga on la va comprar i la veu a una prestatgeria, llavors mira el venedor i el venedor li torna la mirada amb una cara contenta com si sabés tot el que ha passat, la Sara s'apropa a ell perquè li expliqui el que ha passat.

- Espero que hagis après la lliçó- diu el venedor.

- Com saps el que m'ha passat?- li pregunta la Sara.

- Perquè quan aquesta caixa apareix a la meva botiga, sempre significa que un nen o nena s'ha enfadat amb els seus pares, la seva funció és que aquell nen o nena la compri i vegi amb els seus propis ulls la realitat de ser adult. Quan acaba, la caixa torna a la meva botiga i després d'una estona torna a desaparèixer, com tu, han passat moltíssims nens i nenes i ara torna amb els teus pares que estaran preocupats- li respon el venedor.

- D'acord- diu la Sara

Poc després la Sara arriba a casa seva i només entrar, abraça els seus pares.

- Perdó per haver-me enfadat per aquesta ximpleria, ús faré cas en tot el que em digueu diu la Sara.

Els seus pares no l'entenen del tot, però igualment l'abracen amb força.

- No passa res, sé que no és fàcil d'entendre, però si t'ho diem és per alguna raó, nosaltres de petits també ens enfadàvem per això i tampoc ho enteníem, entesos?- li pregunta la seva mare.

- Sí, i quan jo sigui gran i tingui fills també els faré entendre que encara que siguem nens hem d'ajudar als nostres pares perquè no només cuiden de nosaltres també treballen i tenen moltes responsabilitats- respon la Sara.

A partir d'aquell dia, la Sara va començar a ser més responsable i va ajudar més els seus pare; quan va créixer i va tenir fills, la Sara els va explicar la seva història als seus fills com si fos un conte i van ser feliços per sempre. FI